

‘Mijn doodvonnis ligt al klaar’

Het is precies een jaar geleden dat ons artikel over de Eindhovense Joyce Kilwinger flink wat stof deed opwaaien. De veelvuldig gestalkte, bedreigde en mishandelde vrouw zei slachtoffer te zijn geworden van particulieren en agenten, die haar jarenlang zouden hebben misbruikt. Reacties, ook binnen het korps, bleven niet uit. Twaalf maanden later blikken we met haar terug.

E

TEKST
FRANK WAALS
FOTOGRAFIE
ANDY SMULDERS

Enigszins gespannen stapte Joyce een jaar geleden de woonkamer van onze fotograaf Andy Smulders in Tilburg binnen. Een locatie waarnaar werd uitgeweken, aangezien ze zelf al enige tijd in een safehouse zat. Wonen op een geheime locatie, het is anno 2021 voor Joyce nog steeds niet veranderd. De inmiddels 34-jarige alleenstaande moeder is op een missie en schakelt daar noodgedwongen de media voor in. Aan ons deed ze voor het eerst bij een buitenstaander haar verhaal dat politie en justitie al zo vaak hadden gehoord, maar waar tot dan toe weinig actie op werd ondernomen. Een schokkend verhaal, bijgestaan door even zo afschrikwekkende foto's, maakten duidelijk dat Joyce al

jarenlang van het kastje naar de muur werd gestuurd door hulpinstanties, de politie en de gemeente in haar strijd om het stalkgedrag en seksueel misbruik binnen de politie een halt toe te roepen. Even later poseerde ze ook, ietwat ongemakkelijk, voor onze camera ten behoeve van het aanstaande tweeluik over haar situatie. Ze werd hierin bijgestaan door haar rechterhand John van Dorenmalen, oud-zedenrechercheur (1993-2008) bij uitgerekend het beschuldigde korps Brabant Zuid-Oost.

De meest gruwelijke details kwamen voorbij. Van fysieke mishandeling, tot aanranding en verkrachting. Uit een van die gedwongen vrijpartijen kwam zelfs een zoon, nu 8 jaar oud. Ook kwamen er diverse videobeelden van bewakingscamera's bij haar huis en dreigappjes van een drietal mannen (de 55-jarige Jeroen, de 48-jarige Pieter en wijkagent Ferry – gefingeerde namen) ter tafel. Soms zelfs gestuurd op het moment dat de stalkers bij haar voor de ▶

Joyce Kilwinger is haar leven nog steeds niet zeker.

deur stonden. ‘Doe gewoon die deur open, bitch. Ik wil je. *Never forget you’re a murderer*. Alles gaat kapot, nu ben jij. Ik steek je huis in de fik, bitch. De volgende keer ga ik je keihard neuken tot je stopt met ademen. Zullen we zien wie er als eerst omvalt. Nergens veilig, jij bitch. Je bent ook echt dom. Ik geef je nog één kans, anders kom ik je halen. Vies vuil kreng dat je bent. Ik zal je leren, bitch.’

Het is slechts een kleine bloemlezing van al het naars dat Joyce over zich heen kreeg. En dan hebben we het nog niet eens over de wijkagent die haar in eerste instantie liefdevol opving, maar zich uiteindelijk ook aan haar vergreep. Het leidde, volgens Joyce, tot gedwongen prostitutie, onder anderen aan aspirant-agenten en een chef binnen het Eindhovense korps. Naar aanleiding van de publicaties in Nieuwe Revu werd er een aanhouding verricht bij een van de verdachten en werd de reeds ontslagen wijkagent gehoord. Ook moest op 5 augustus 2020 de teamchef van de Politie Eindhoven zijn badge inleveren. Een woordvoerder sprak in een verklaring over ‘diverse meldingen van ongewenste omgangsvormen in contact met collega’s’. Uit onafhankelijk onderzoek door de afdeling Veiligheid, Integriteit en Klachten bleek dat de klachten gegrond waren.

Recht op veiligheid

‘Die vertrokken agenten voelen voor mij als gerechtigheid,’ aldus Joyce een jaar na de gebeurtenissen. ‘Nu de rest nog, anders stopt het nooit. Ik kan me nog goed herinneren hoe gespannen ik vorig jaar was om jullie te woord te staan en mijn verhaal gepubliceerd te zien. Het artikel teruglezen was heftig en bij elke zin schoten de vreselijke beelden van weleer opnieuw door mijn hoofd. Andere media pikten de zaak al snel op en voor ik het wist, deed ik mijn verhaal nogmaals voor een tv-camera. Ik dacht soms: wat ben ik eigenlijk aan het doen? Moet ik hier niet mee stoppen? Een gevoel van schaamte maakt zich nog regelmatig van mij meester, maar ik ben blij dat ik toch de durf heb gehad om door te zetten. Mijn zoon en ik hebben recht op veiligheid en dat is nu niet het geval.’

Vrienden van Joyce namen in de dagen na het tweeluik contact met haar op. Om aan te geven dat ze heus wel wisten dat er een en ander aan de hand was, maar niet dat het zo ernstige vormen had aangenomen. Ook schoten er schoolmoeders te hulp door aan te bieden op haar zoon te passen als dit nodig was. De opvallendste reactie kwam echter van haar eigen ouders. Twee mensen die er in het bewuste artikel niet

bepaald goed vanaf kwamen. De depressies en paniekaanvallen van haar moeder, de alcoholverslaving en woedeaanvallen van haar vader, het kwam allemaal ter sprake. ‘Daar waren ze inderdaad niet blij mee en dat hebben ze me vrij duidelijk laten weten. Toch zijn ze vierkant achter me gaan staan, omdat ze toen pas lizen hoe ernstig mijn situatie was en welke ontberingen ik daadwerkelijk heb moeten doorstaan. Daarvoor had ik altijd een beetje in het midden gelaten wat ons was overkomen. Achteraf gezien had ik het ook beter niet kunnen benoemen. De incidenten wegen uiteindelijk niet op tegen al het goede wat ze ook voor me hebben gedaan. Dat is iets dat ik me, al terugkijkend, realiseer.’ De stap naar het publieke domein wierp snel haar vruchten af. Nog dezelfde week dat haar verhaal in de winkel lag, zaten alle betrokken instanties met elkaar aan tafel. ‘Plotseling stonden alle neuzen dezelfde kant op en was de complexiteit van mijn zaak bij iedereen duidelijk. ‘Nu begrijpen we een beetje waar je in zit,’ was de reactie. Op zich raar, aangezien ik de politie, gemeente en instanties als Veilig Thuis en WIJ Eindhoven al honderd keer had bijgepraat. Waarom was er in hemelsnaam een blad voor nodig om in actie te komen? Ik kreeg daar helaas geen bevredigend antwoord op. Ze zeiden me

enkel dat ik blij moest zijn dat een belangrijke organisatie als Lumens (Expertisecentrum Mensenhandel en (Jeugd)Prostitutie, red.) uit eigen beweging bij mij had aangeklopt om me te ondersteunen. Ja, hallo! Omdat ze mijn verhaal lizen. De gemeente had die club natuurlijk in een eerder stadium zelf al moeten inschakelen.’

Terug bij af

Het plotselinge enthousiasme bij de officier van justitie om de zaak weer op te pakken was, volgens Joyce, maar van korte duur. Inmiddels lijken zij, haar zoontje en rechterhand John weer terug bij af. ‘We hebben een groot en dik dossier bij hem neergelegd met daarin allerlei aanknopingspunten waarmee hij aan de slag zou kunnen. Er is meer informatie, waaronder meer personen met naam en toenaam, beschikbaar, maar dat wil ik pas aanleveren als mijn veiligheid gegarandeerd kan worden. Tot nu toe is dat niet het geval, want ik woon nog steeds niet in mijn eigen huis en heb een nieuw telefoonnummer moeten nemen om onzichtbaar te blijven voor mensen met kwaad in de zin.’

De politie heeft camera’s bij de woning van Joyce laten plaatsen, maar uitgerekend de installateur bleek hier niet echt over te spreken. ‘Een deurbelcamera die gemakkelijk is te sabote- ➤

‘Die vertrokken agenten voelen voor mij als gerechtigheid. Nu de rest nog, anders stopt het nooit’

Joyce Kilwinger met haar zontje.

ren of af te plakken, zei die man. En als er dan wat voorvalt, dan dien ik de beelden binnen twee dagen te hebben opgeslagen en ingeleverd bij het politiebureau. Hoe dan? Ik weet niet eens hoe dat moet, laat staan dat ik zonder begeleiding de straat op durf. Ik voel me echt in de steek gelaten, zelfs nu ik opnieuw in bezit ben van een *aware* (een persoonlijke noodknop waarmee rechtstreeks contact met de politie kan worden opgenomen, red.). Het voorkomt niet dat er wat gebeurt. Al deze maatregelen zijn leuk voor achteraf, dat het vastligt. Ik wil echter mijn kind niet nog langer getuige laten zijn van geweld of zelf nogmaals moeten ervaren hoe die bedreigingen voelen. We zijn bezig geweest met een contact- en gebiedsverbod voor de mensen die mij zo naar het leven staan, maar volgens de officier van justitie is die optie uitgesloten omdat ik al minstens een jaar veilig ben. Hij vergeet daarbij te melden dat ik anderhalf jaar min of meer opgesloten zat in een safehouse, dus dat lijkt me dan nogal wiesdes. Er moet volgens hem eerst wat gebeuren voordat hij nieuwe maat-

regelen kan nemen. In de praktijk wil dat zeggen dat ik mezelf eerst nog twee of drie keer in elkaar moet laten slaan, voordat ik aantoonbaar nieuw bewijs in handen heb. Wat denkt die man wel niet? Ik ben toch geen proefkonijn!? Toen hij eenmaal hoorde dat John en ik, op eigen initiatief, contact hadden opgenomen met de rijksrecherche om te onderzoeken wat zij voor ons konden betekenen, wenste hij niet langer met ons in gesprek te gaan.'

Doodvonnis

Waar bestaan de bedreigingen anno 2021 precies uit? Zijn ze te vergelijken met de uitingen die in de jaren hiervoor zijn gedaan? Joyce: 'Pieter en wijkagent Ferry hebben na de publicaties van vorig jaar weinig tot niets meer van zich laten horen. Het is met name Jeroen die juist extra gas lijkt te hebben gegeven en zelfs derden heeft ingezet om mij in de gaten te houden. Ze hebben me opgezocht en laten weten dat ik "de grond in geslagen zou worden". Ik ben niet bang om opnieuw mijn verhaal te doen. Ik heb de dood toch al op m'n naam staan. Er is nog te veel informatie waarvan zij willen dat ik er mijn mond over houd. De angst dat het een keer, op een onverwacht moment, toch fout gaat en ze me pakken is er echter wel continu. Om die reden heb ik een en ander al geregeld, zoals bij wie mijn zoon wordt opgevangen als ik er op een dag niet meer ben. Met die wetenschap is het onbegrijpelijk dat de gemeente niet harder haar best wil doen om veilige huisvesting voor mij te regelen. Als ik de straat op ga, ligt mijn doodvonnis al klaar, dus waarom wordt er zo getreuzeld op die burelen daar? Uit onderzoek van het Instituut voor Publieke Waarden is gebleken dat de gemeente wel degelijk veiligheidsmaatregelen kan nemen en een verhuizing buiten de regio kan faciliteren en bekostigen. Zelf heb ik

'Mijn kind kan geen onbezorgde jeugd hebben en ook naar school gaan is uitgesloten. Daar is hij namelijk al een aantal keer opgewacht door handlangers van Jeroen'

namelijk geen cent meer over. De zaak zit helemaal vast, ondanks al onze middelen die mijn inziens voldoende bewijs vormen om resultaat te behalen. Ik geloof echt dat we genoeg hebben om de mannen veroordeeld te krijgen, zodat we daarna de juiste rust en hulp kunnen krijgen die we nodig hebben om alles te verwerken.' Waar twee verdachten inbonden, is nummer drie nog altijd niet gestopt met de terreur aan het adres van Joyce. 'Dat soort types voelen zich onschendbaar en weten dat ik te veel informatie over hen heb. Ze hebben echt iets te verliezen. Natuurlijk ben ik nog steeds ontzettend bang voor ze en ik heb al honderd keer gedacht: waarom laat ik de zaak niet gewoon zitten? Aan de andere kant: ik ben al zoveel jaar van mijn leven kwijt. Ik wil simpelweg gerechtigheid voor mezelf en mijn kind. Dat mannetje is pas acht en is al het vertrouwen in de politie al verloren. Komen ze langs, dan verstopt hij zich onder de tafel. Hij kan geen onbezorgde jeugd hebben zoals zoveel kinderen van zijn leeftijd en ook naar school gaan is inmiddels uitgesloten. Daar

is hij namelijk al een aantal keer opgewacht door handlangers van Jeroen. De kinderbescherming heeft aangegeven dat ze hem bij me weghalen als hij nogmaals getuige is van geweld, maar dat ze het ook doen als er geen schot in de zaak komt. Ik heb bij de rechter gesmeekt om een ondertoezichtstelling zodat zij onze stem konden zijn richting de gemeente. Helaas heeft dat nog niet voor een oplossing gezorgd.' De menselijke maat binnen de gemeente Eindhoven heeft Joyce al jaren niet gezien. 'Als je om hulp vraagt, ben je een "casus". Heb je meer dan twee hulpvragen, dan ben je geen gezin meer, maar een "complexe casus". Ze behandelen je als slachtoffer of dader in plaats van mens of moeder. Deze zaak zet ik door middels een kort geding tegen de gemeente omdat ik in de toekomst niet telkens over mijn schouder wil kijken. Voor gerechtigheid en voor andere slachtoffers. Ik wil niet dat er over vijf jaar iemand naar buiten komt met dezelfde ellende, omdat ik niet heb doorgezet. Ik geloof erin dat de waarheid altijd wint.' ✖